

Wraak

Hij zat rechtop in bed en keek naar de wekker. Zacht scheldend zwaaide hij zijn benen over de rand van zijn bed en kwam tussen de warme dekens uit. Er ontsnapte hem een vloek. Het was pas halfacht, en als om halfacht de deurbel gaat op een zaterdag, is dat meestal geen goed nieuws. In het voorbijgaan rukte hij de badjas van zijn vrouw van het haakje aan de deur en nam de trap met twee treden tegelijk. Beneden trok hij gehaast de deur open, hopend dat degene voor de deur inmiddels niet al vertrokken was.

Op het moment dat hij haar zag vloekte hij weer zacht. Nu moest hij snel handelen. Gehaast greep hij haar bij haar elleboog en sleurde haar door de tuin mee naar de garage aan de zijkant van het huis, zonder te vragen wat ze kwam doen.

‘Oké,’ zuchtte hij, toen hij zich verzekerd had dat niemand hen kon zien en horen en de deur weer gesloten was.

‘Je weet best waar ik voor kom,’ antwoordde ze met een serieus gezicht. Hij had gehoopt dat hij haar nooit meer hoefde te zien. Stephanie -of zoals hij haar zelf graag noemde, ‘*De grootste fout van mijn leven.*’- gooide op dat moment haar haar over haar schouder en grijnsde naar hem. Minstens vijftig kilo zwaarder, vettig haar en ziekelijk bleek, maar ze was het echt. ‘Ze is van jou, weet je? En ze vraagt naar haar vader.’ Hij verbleekte. In zijn hoofd speelden allerlei scenario’s af. Hij wist dat dit moment een keer zou komen, maar meestal zat hij dan in een schommelstoel op de veranda van een bejaardenhuis. Het was trouwens ook nooit een zaterdagochtend, halfacht, terwijl hij gelukkig getrouwd en in de bloei van zijn leven met zijn vrouw in bed lag.

‘Jij kunt veel zeggen, maar ik heb nog steeds geen bewijs gezien.’ Dit had ze waarschijnlijk al zien aankomen want met een ruk trok ze haar designtasje open en haalde er een stapel papieren uit waar ze hem mee in zijn gezicht sloeg en die door elkaar heen op de vloer terecht kwamen.

‘Jij denkt zeker dat ik achterlijk ben? Natuurlijk heb ik daarvoor gezorgd, al toen ik wist dat ik zwanger was.’ Inwendig vervloekte hij haar. Iedereen kon wel zeggen: *Ik heb een kind van jou* maar Stephanie had het bewijs zwart op wit. Verslagen haalde hij zijn schouders op.

‘Ik ben gelukkig nu Steph, en ik heb je vanaf het begin al gezegd dat ik er niets mee te maken wilde hebben en dat je het weg moest laten halen. Jij hebt besloten om dat niet te doen, dus is het je eigen verantwoording.’ Hij opende de deur voor haar en stapte zelf als eerste naar buiten. Maar de boze vrouw in zijn garage volgde niet.

‘Ik vertel het aan Natalie,’ was het enige wat ze zei. Tom verstijfde. Dreigend draaide hij zich

om en liep terug de garage in terwijl hij zijn vuisten balde en de deur weer achter zich sloot.

‘Wat wil je?’ In plaats van antwoord te geven haalde Stephanie een foto tevoorschijn.

‘Je moet haar zien. Ze wil weten wie je bent.’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Je weet dat dat niet kan. Ik doe dit Natalie niet aan. Ik heb haar genoeg verdriet gedaan toen ik haar met jou bedroog, dit zou haar helemaal breken.’ Hij duwde haar hand met de foto aan de kant zonder ernaar te kijken. Moeders gaan heel ver voor hun kind en dat wist hij ook wel, maar hij had niet verwacht dat ze een wapen uit haar tas zou halen en dat ze hem daarmee zou bedreigen.

‘Je kunt me nu beloven dat je met me meegaat om naar onze dochter te kijken en met haar te praten of ik gebruik deze om je vrouw te laten luisteren.’ Het zweet brak hem uit. Hij wist dat Stephanie niet helemaal wijs was sinds hij haar in de steek had gelaten, maar zou ze echt zo ver gaan dat ze zijn vrouw iets aandeed, alleen maar om hem te dwingen om kennis te maken met haar dochter? Hij slikte de prop in zijn keel weg.

‘Wat denk je hier nou mee te bereiken?’ Hij schatte in hoe groot de kans was dat hij weer ongeschonden uit zou komen. Niet al te groot. En stel je voor dat Natalie zou komen kijken waar hij bleef en geluiden uit de garage hoorde komen? ‘Laten we het hier een andere keer over hebben,’ probeerde hij haar over te halen maar ze schudde haar hoofd.

‘Wij gaan NU naar binnen,’ zei ze dreigend en ze zwaaide met het wapen richting de verbindingsdeur die uitkwam in de gang. Als Stephanie eenmaal in de gang was, was ze nog maar twaalf traptreden verwijderd van het belangrijkste in zijn leven. Zijn vrouw.

‘Wil je niet?’ klonk het smalend, meteen gevolgd door een luide knal. Geschrokken keek hij naar zijn blote benen onder de belachelijke roze badjas van Natalie, overtuigd dat hij ergens bloed zou zien stromen. Het enige dat hij zag was een groot gat in de verder gladde vloer.

‘Alleen een waarschuwing om je te laten zien dat het serieus is.’ Nu voelde hij de paniek door zijn lichaam razen. Niet alleen was hij nu in gevaar maar als Natalie naar beneden zou komen, was de kans dat zij neergeschoten zou worden ook heel reëel.

‘We gaan samen met haar praten,’ Hij zei het sussend, alsof hij het tegen een klein kind had.

‘Ik vertel haar dat wij samen een kind hebben en dat ik dat kind graag wil leren kennen. Vind je dat goed?’ Hij keek Stephanie smekend aan. In haar ogen schitterde iets, iets dat leek op hoop. Hoop dat haar kind nu eindelijk kreeg waar ze recht op had: een ontmoeting met haar vader.

‘Maar ik wil eerst even naar boven gaan om haar te zeggen dat ze zich moet aankleden en mee naar beneden moet komen, omdat ik met haar moet praten, en dat er nog iemand is die ook met haar praten wil.’ Hij verwachtte niet dat Stephanie erin zou trappen, maar tot zijn

grote verbazing deed ze dat wel.

‘Ja natuurlijk, ik kan toch niet met jullie slaapkamer inkomen en je vrouw overvallen terwijl ze in haar nachtkleding in bed ligt.’ Zijn gedachten schoten alle kanten op. Hij zou Natalie kunnen waarschuwen dat er een gestoorde gek binnen was, en dat ze de politie moest bellen. Natalie sliep met haar mobiel naast haar kussen dus als hij snel was, kon hij terug naar beneden om Stephanie af te leiden en te zeggen dat Natalie zich aan moest kleden en haar bezighouden tot de politie kwam. Zo zou hij het gaan doen. Hij gebaarde naar haar dat ze naar de deur moest lopen.

‘Ik wist het wel,’ brabbelde Stephanie. ‘Dat je ons zou helpen.’ Toen hij vijf jaar geleden een keer een paar keer naar bed was geweest met Stephanie, had hij nooit kunnen weten dat het ooit nog een keer zo mis zou kunnen gaan. Toen Natalie er achter was gekomen had hij beloofd dat hij zijn leven zou beteren en hij had dat ook gedaan. Op die ene keer na. Uit medelijden. Toen hij Stephanie wilde vertellen dat het over was en ze hem overhaalde nog één keer met haar te vrijen. Dat ze hem makkelijker kon vergeten als ze die laatste herinnering had. Hij voelde zich daarna echt een slappeling en zwakkeling maar in de zes weken die er volgden op die keer was hij alweer vergeten dat ze er ooit geweest was. Hij herontdekte zijn liefde voor Natalie en langzaam groeiden ze weer naar elkaar toe. En toen ineens dat telefoontje dat ze moesten praten. Stephanie had hem via de telefoon verteld dat ze zwanger was en dat hij de vader was en dat hij zijn verantwoording moest nemen. Hij had opgehangen met de woorden dat ze dat dan maar moest bewijzen en als ze dat niet kon, dat ze dan maar abortus moest plegen. Tot vandaag had hij nooit geloofd dat het echt van hem was, en had hij ook niet verwacht dat hij ooit nog eens iets van haar zou horen of zien. Na dat telefoontje had dacht hij dat ze een ander had gevonden en inmiddels ook gelukkig getrouwd was. Met een schok belandde hij weer in het heden. Stephanie was hier, ze wilde dat hij het kind zag en hij kon er nu niet onderuit om het aan Natalie te vertellen, iets waarvan hij al die jaren blij was geweest dat het niet had hoeven. Dat het over dertig jaar of zo helemaal niet meer belangrijk was en dat ze er samen om zouden kunnen lachen. Op het gezicht van Stephanie was een gelukzalige lach verschenen en ze had het pistool ook laten zakken. Toen ze gang betrad keek ze om zich heen.

‘Hier is ook niet veel veranderd,’ mompelde ze voor zich uit.

‘Wacht hier even, dan haal ik haar,’ zei hij. Ze knikte. Tom schoot als een bange haas de trap op. Bijna struikelend over zijn eigen voeten. Natalie was alweer in slaap gevallen en toen hij haar wild aanstootte en ze de bange blik in zijn ogen zag schrok ze.

‘Wat is er?’ Tom keek gejaagd achter zich, elk moment verwachtend dat Stephanie met haar

pistool daar zou opduiken en op hem of Natalie zou schieten.

‘Bel de politie, we hebben een gestoord iemand in huis, kan niets zeggen, ze wil met jou praten. Ik hou haar bezig. Kom niet naar beneden, bel ze en sluit jezelf op in badkamer.’ ‘Ze?’ Hij schudde alleen zijn hoofd en draaide zich om, weer bijna struikelend op de trap. Beneden stond de verbindingsdeur naar de garage wel open, maar Stephanie was nergens te bekennen. Zijn ogen schoten van de grote open keuken naar de woonkamer en in het voorbijrennen keek hij de garage in. Ook daar was ze niet. Toen hij achter zich iets hoorde draaide hij zich opgelucht om, maar tot zijn schrik zag hij daar Stephanie niet maar was het Natalie die met de telefoon in de handen trillend naar hem keek.

‘Ik heb ze gebeld,’ fluisterde ze, en haar ogen schoten van links naar rechts. ‘Maar waar is die persoon heen en wie is het? Je zei zé, was het een vrouw?’ Toen Tom niet antwoordde pakte ze hem beet en schudde hem door elkaar.

‘Het was Stephanie,’ mompelde hij gebroken. ‘En ze heeft hulp nodig, maar ik zie haar nergens meer. Ze wil ons allebei wat aandoen.’ Omdat zijn hersenen overuren draaiden om te bedenken waar ze ineens heen kon zijn, zag hij niet hoe Natalie’s gezicht betrok.

‘Je vergist je,’ stamelde ze. Alsof hij niet wist met wie hij zijn vrouw bedrogen had.

‘Ze wilde dat ik je wat vertelde, maar ik denk dat het niet zo goed met haar gaat en ik hoop dat de politie kan zorgen dat ze de hulp krijgt die ze nodig heeft.’

‘Onmogelijk’.

Hij draaide zich om naar zijn vrouw.

‘Ga alsjeblieft terug naar boven en zorg dat jou niets overkomt!’ De schrik sloeg hem om het hart op het moment dat hij het zei. Het besef dat hij haar nu kwijt zou kunnen raken omdat hij een paar jaar geleden een fout had gemaakt kwam binnen als een bom. Hij drukte een kus op haar voorhoofd en duwde haar in paniek richting de trap.

‘Er is niets aan hand, je vergist je.’ Natalies stem klonk streng toen ze hem bij zijn schouders pakte. ‘Het was Stephanie niet, echt niet!’ Nu werd hij wantrouwig en keek zijn vrouw diep in haar ogen aan.

‘Waarom ben jij zo zeker ervan dat dat niet zo was?’ Ze stak een vinger in de lucht als teken dat hij even moest wachten en zei tegen iemand aan de andere kant van de lijn dat het niet meer nodig was en om een misverstand ging en dat ze geen politie meer nodig hadden. Ze fluisterde nog iets dat hij niet kon verstaan voor ze het gesprek wegdrukte. Ze pakte Tom bij zijn hand.

‘Ga even zitten...’ Toen stak ze van wal. ‘Een hele tijd geleden, we woonden hier net, stond zij op een dag aan de deur. Ze wilde met me praten en ze had nieuws. Dus ik heb haar binnen

gelaten toen. Ze opende haar jas en liet me zien dat ze overduidelijk zwanger was. En ze had ook papieren van een prenatale vaderschapstest waaruit bleek dat jij de vader was.' Zijn mond viel open. Zijn vrouw had dit al die tijd geweten?

'En toen?'

'Toen kregen we ruzie, en toen ze me wilde slaan, wilde ik haar afweren. Dat ging niet goed. Ze viel.' Haar blik vertroebelde en ze keek in te verte terwijl ze doorging. Tom spoorde haar aan.

'Ga nou door, wat heb je toen gedaan?'

'Volgens mij was ze toen dood.' Ze zei het alsof het ging over welke pudding ze moest nemen, afstandelijk en koel.

'Volgens mij?' Tom's stem klonk drie octaven hoger dan normaal en met grote ogen wachtte hij op de rest van het verhaal. 'Duidelijk niet dus, anders had ze hier niet aan de deur gestaan vanochtend.'

'Weet je nog, die dag dat je van je werk kwam en dat ineens in de garage die vloer helemaal gestort was? Dat ik iemand had laten komen om dat te doen?' Natuurlijk wist hij dat nog, want hij had zich die dag afgevraagd waarom ze de vloer in de garage had laten storten in plaats van de kozijnen te laten plaatsen, waarvan ze eigenlijk besloten hadden dat dat het eerst moest gebeuren toen ze verhuisd waren. Hij knikte.

'Dat was, omdat ik het lichaam ergens kwijt moest waar het niet gevonden zou worden. Ik wilde niet dat jij het zou weten en alle omstandigheden in acht genomen zou niemand me geloven als ik zou zeggen dat het een ongeluk was. Ja, de vrouw die zwanger van mijn man is, die was hier om me dit onder mijn neus te wrijven en toen viel ze per ongeluk. Ik had daar echt niets mee te maken.' Hij schudde zijn hoofd.

'Dat kan niet! Ze was hier! Ze was echt niet dood! Ze bedreigde ons en ze was écht.'

Natalie pakte zijn hand beet en nam hem mee de garage in. Ze wees precies op de plek waar het kogelgat in de vloer zat, waar Stephanie net geschoten had.

'Daar ligt ze. Precies daar. Het zou knap zijn als ze er na zoveel jaar nog onderuit kwam.'

Ongeïnteresseerd haalde ze haar schouders op. 'Het was haar eigen schuld. Had ze met die varkenspootjes van je af moeten blijven.' Zijn wereld schudde op zijn grondvesten, hij kreeg het gevoel dat hij moest overgeven en alles draaide voor zijn ogen.

'Ze belde aan. Je werd er wakker van. Ze wilde praten.' Natalie keek hem medelijdend aan.

'Ik werd wakker omdat jij uit bed stapte. Ik heb niets gehoord. Had je weer last van je nachtmerries?' Verbaasd keek hij haar aan.

'Ik heb nooit last van nachtmerries gehad?' Hij zag hoe Natalie wenkte naar iets of iemand

achter hem. Hij draaide zich om in de veronderstelling dat Stephanie hem te lijf zou gaan, maar tot zijn verbazing zag hij alleen twee mannen met een brancard en een dwangbuis in hun handen. Natalie liet zich huilend op de grond vallen.

‘Oh wat ben ik blij dat jullie er zijn. Het slaapgebrek is hem eindelijk teveel geworden. Hij heeft de moord op zijn zwangere ex-vriendin opgebiecht en ik wist echt niet meer wat ik moest doen!’ Een van de mannen knikte geruststellend.

‘Er komt zo meteen iemand langs van de politie om met u te praten. Alles komt goed, maakt u zich maar niet druk. Als er echt iets gebeurd is dan komen ze daar wel achter.’ Voor Tom besepte wat er gebeurde, terwijl hij met grote ogen en onbegrijpend naar het toneelstuk van Natalie keek, hadden ze hem met een naald in zijn arm gestoken en werd zijn lichaam steeds warmer. Hij voelde zich wollig en tevreden en wat hij net allemaal gehoord had kon hem helemaal niets meer schelen. Toen hij vastgegespt op de brancard lag boog Natalie zich over hem heen.

‘Ik wil even afscheid van hem nemen’ verklaarde ze en toen de twee mannen zich discreet afwendden kuste ze Tom op zijn wang.

‘Jij krijgt de schuld. Alles wijst jouw kant op. En omdat jij de gemene vreemdganger bent en ik het arme vrouwtje, krijg ik al het medelijden. Ik kom ermee weg, en het mooiste is, dat je alles zelf hebt gedaan. Wraak is zoet, nietwaar? Ik had het graag nog even beter voorbereid maar je gooide het me bijna in mijn schoot. Ik ben geweldig in improviseren, heb je het gemerkt? Het duurt even, maar dan heb je ook wat.’ Toen ze met hem wegrede, achter in het getraliede busje, zou hij zweren dat er een vrouw met een meisje van een jaar of vijf op de stoep stonden en dat ze zwaaiden. ‘Bedankt!’ mimedden haar lippen.

Hij gilte.